

تدریس مهارت‌های معاینه فیزیکی: مقایسه اثربخشی دو روش آموزشی "آموزش الکترونیک و آموزش در گروه‌های کوچک" با آموزش در گروه کوچک

محمد دادگسترنیا*، وجیهه وفامهر

چکیده

مقدمه: استفاده از یادگیری الکترونیکی به تنهایی برای دروس عملی و بالینی مقدور نیست. اما استفاده از ترکیبی از روش‌های مختلف آموزش در کنار این روش مناسب به نظر می‌رسد. هدف این پژوهش مقایسه اثربخشی دو روش ترکیب آموزش الکترونیک و آموزش در گروه‌های کوچک با آموزش در گروه کوچک بود.

روش‌ها: در این پژوهش نیمه تجربی، ۷۲ دانشجوی دوره مقدمات پزشکی بالینی دانشکده پزشکی اصفهان در سال ۱۳۸۷ انتخاب و به صورت تصادفی به دو گروه تقسیم شدند. یک هفته قبل از کلاس‌های معاینه فیزیکی، گروه تجربی لوح فشرده معاینه فیزیکی شوارتز را دریافت نمودند و از آنها خواسته شد که قبل از حضور در گروه‌های کوچک، معاینه فیزیکی قفسه سینه را تمرین نمایند. یک هفته بعد، به هر دو گروه، مهارت‌های معاینه فیزیکی قفسه سینه در گروه‌های کوچک آموزش داده شد. میزان یادگیری از طریق آزمون بالینی ساختاردار عینی اندازه‌گیری و نمرات دو گروه توسط پرسشنامه‌ای مقایسه گردید. نتایج با استفاده از نرم‌افزار SPSS، با آمار تحلیلی و آزمون t آنالیز شد.

نتایج: میانگین نمره کل آزمون در گروه تجربی بطور معنی‌داری از گروه شاهد بالاتر و میانگین نمره رعایت نکات ریز تکنیکی معاینه در گروه تجربی بیشتر از گروه شاهد بود.

نتیجه‌گیری: استفاده از یادگیری الکترونیکی در رویکرد ترکیبی باعث آسان شدن یادگیری فعال و عمیق می‌گردد. در این مطالعه، با وجود متفاوت بودن منبع علمی لوح فشرده و منبع مورد استفاده در گروه‌های کوچک، تأثیر قابل توجه آموزش ترکیبی بر میزان یادگیری ملاحظه می‌شود. بنابراین، تا زمانی که منابع الکترونیک مورد نیاز و کاملاً همسو با برنامه آموزشی تهیه گردد، استفاده از منابع موجود مفید خواهد بود.

واژه‌های کلیدی: اثربخشی، آموزش الکترونیک، معاینه فیزیکی، گروه کوچک، آزمون بالینی ساختاردار عینی.

مجله ایرانی آموزش در علوم پزشکی / بهار ۱۳۸۹؛ ۱۰(۱): ۱۱ تا ۱۸.

مقدمه

گرفته است و این مسأله موجب تأسف مسئولان آموزش پزشکی و کسانی است که برای کاهش اقدامات پاراکلینیک پرهزینه در پزشکی تلاش می‌کنند (۱). از آنجا که اطلاعات به دست آمده از روند گرفتن شرح حال و معاینه فیزیکی بیمار، در کنار اطلاعات حاصل از پاراکلینیک، پایه اطلاعاتی برای تفکر بالینی پزشک می‌باشند (۲)، بنابراین، یادگیری مؤثر و پایدار این مهارت‌ها از جمله اهداف اصلی برنامه آموزش پزشکی می‌باشد. همچنان که دانشجویان پزشکی نیز، اصلی‌ترین نیاز آموزشی خود را یادگیری مهارت‌های گرفتن شرح حال و معاینه فیزیکی

در سال‌های اخیر، کاهش مهارت‌های معاینه فیزیکی دانشجویان پزشکی و حتی دستیاران مورد توجه قرار

* نویسنده مسؤول: دکتر محمد دادگسترنیا، کارشناس ارشد آموزش پزشکی، مرکز تحقیقات آموزش علوم پزشکی، مرکز مطالعات توسعه آموزش پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی اصفهان، خیابان هزارجریب، اصفهان. dadgostar@med.mui.ac.ir
دکتر وجیهه وفامهر، کارشناس ارشد آموزش پزشکی و کارشناس ارزشیابی مرکز تحقیقات آموزش علوم پزشکی مرکز مطالعات و توسعه آموزش پزشکی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان (vgrenani@yahoo.com).

این مقاله در تاریخ ۸۸/۱۲/۱۸ به دفتر مجله رسیده، در تاریخ ۸۹/۱/۲۰ اصلاح شده و در تاریخ ۸۹/۱/۲۴ پذیرش گردیده است.